

Arrest

nr. 209 994 van 25 september 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X en X als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 april 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat M. WARLOP, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 19 september 2015 dienen de ouders van verzoekers een verzoek om internationale bescherming in. Op 4 april 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen worden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 174 582 van 13 september 2016.

1.2. Op 6 oktober 2016 dienen de ouders van verzoekers een tweede aanvraag in om internationale bescherming. Op 30 november 2016 neemt de commissaris-generaal beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissingen worden door de Raad vernietigd bij arrest nr. 188 143 van 8 juni 2017. Op 14 juli 2017 neemt de commissaris-generaal nieuwe beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissingen worden bevestigd door het arrest nr. 195 247 van de Raad van 21 november 2017.

1.3. Op 11 december 2017 wordt voor verzoekers een verzoek om internationale bescherming ingediend. De vader van verzoekers, dhr. T. R. H. A.-B., wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 23 februari 2018.

1.4. Op 13 maart 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van de eerste verzoeker.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Iraakse nationaliteit en uw ouders zijn afkomstig uit Bagdad. Op 21 december 2014 hebben uw vader T. R. H. A.-B. (...) (CG 15/24786Z; O.V. 8.122.555) en moeder K. A. A. K. (...) (CG 15/24786BZ; O.V. 8.122.555) Irak verlaten naar aanleiding van bedreigingen die ze ondervonden omwille van de werkzaamheden van uw vader als goederentransporteur voor een Amerikaanse legerbasis in Bagdad. U werd hier in België geboren op 9 november 2015 en uw broer A. A.-B. (...)I (CG 17/18988; O.V. 8.122.555) op 5 oktober 2017.

Op 11 september 2015 kwamen uw ouders aan in België. Ze vroegen een eerste maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 19 september 2015. In het kader van deze asielaanvraag besloot het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 4 april 2016 tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over te gaan vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bij arrest van 13 september 2016.

Zonder naar hun land van herkomst te zijn terug gekeerd, dienden uw ouders op 6 oktober 2016 voor de tweede maal een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ze beweerden toen dat de problemen die ze kenden in Irak ten tijde van hun eerste asielaanvraag nog actueel waren. Uw vader verklaarde bovendien dat uw grootvader door onbekende militieleden werd ontvoerd op 17 augustus 2016 en werd gefolterd om informatie over uw vader te verkrijgen.

Op 1 december 2016 betekende het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van hun meervoudige asielaanvraag. Op 8 juni 2017 werd deze beslissing door de RVV vernietigd. Op 18 juli 2017 betekende het Commissariaat-generaal wederom een beslissing tot weigering van inoverwegingname van hun meervoudige asielaanvraag. Op 21 november 2017 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hun beroep tegen deze beslissing.

Uw ouders hebben op 11 december 2017 in uw naam en in die van uw broer een asielaanvraag ingediend.

Tijdens jullie gehoor op 23 februari 2018 heeft uw vader verklaard dat jullie hem zouden verliezen bij terugkeer naar Irak omwille van de problematiek die hij aanhaalde tijdens zijn asielaanvragen. Verder beweert hij dat de mensenrechten en kinderrechten in Irak niet worden gerespecteerd. Hij ziet daarenboven een betere toekomst voor uw broer en u in België dan in Irak. Jullie zijn hier geboren, er werd met veel respect voor jullie gezorgd en u spreekt Nederlands. In Irak lopen jullie het risico ontvoerd te worden voor losgeld wegens jullie verblijf in Europa.

Ter staving van jullie asielaanvraag werden volgende originele documenten voorgelegd: het uittreksel uit het geboorteregister van u en uw broer, een attest van de lokale gemeentelijke raad van Kirkuk over verblijf grootvader daar, een politiedossier en twee verzendbewijzen. Tevens werden kopieën voorgelegd van de identiteitskaart (d.d. 25/8/09) en de woonkaart van de tante van uw vader.

B. Motivering

Uit de verklaringen afgelegd door uw vader blijkt dat u uw asielaanvraag grotendeels baseert op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door uw ouders. Uw vader verklaart immers dat jullie hem zouden verliezen omwille van de elementen die hij aanhaalde in zijn eigen asielaanvraag.

Er werd bij de eerste asielaanvraag besloten dat uw ouders er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet lopen. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De tweede asielaanvraag die uw ouders indienden werd niet in overweging genomen. Het beroep dat ze hiertegen indienden werd door de RVV verworpen. Bijgevolg dient te worden besloten dat u een nood aan bescherming omwille van de door uw ouders vermelde problemen, niet aannemelijk maakt.

Uw vader haalde tijdens uw persoonlijk onderhoud nog enkele zaken aan die ertoe zouden moeten leiden dat u een beschermingsstatus wordt toegekend. Zo beweert hij dat in Irak de mensenrechten en kinderrechten niet worden gerespecteerd, het onderwijs en de zorg heel slecht zouden zijn en het karakter van de mensen zou zijn veranderd. Wanneer gevraagd wordt dit alles te concretiseren verwijst uw vader onder andere naar zijn eigen asielrelaas als indicatie hiervoor. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, wordt hieraan echter geen geloof gehecht. Daarnaast verklaart uw vader dat hij hierover ook via de media te weten kwam. Zo haalt hij een voorbeeld aan van een kind dat door een docent zou zijn mishandeld in Bagdad. Uw vader kan hiervan echter niet de juiste omstandigheden weergeven en verklaart hier zelfs niet naar te hebben geïnformeerd. Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees. Van familieleden vernam uw vader tevens dat fraude, diefstal en ontvoeringen schering en inslag zijn in Irak (CGVS p.4-5, 7). Dit laatste gaat om gemeenschappelijke feiten dewelke geen uitstaans hebben met de vluchtelingenconventie en evenmin toont hij hiermee in concreto aan dat jullie hierdoor zouden getroffen worden. Het feit dat enkele van uw familieleden zich in Kirkuk zouden hebben gevestigd na een incident waarvan uw grootvader slachtoffer zou zijn geworden en dat jullie in Bagdad geen woning meer hebben aangezien uw vader vroeger bij uw grootvader inwoonde, ligt tevens in het verlengde van de hierboven besproken ongeloofwaardig bevonden asielmotieven (CGVS p.4-5, 8). Uw vader beweert immers dat uw grootvader naar Kirkuk zou zijn verhuisd na het incident waarvan hij een video-opname in zijn tweede asielaanvraag voorlegde (CGVS p.6). Het gegeven dat uw vader naar aanleiding van jullie asielaanvraag bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Ook de voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts een origineel politiedossier waarvan uw vader reeds een kopie voorlegde tijdens zijn eerste asielaanvraag (CGVS p.6). Hierover werd toen reeds gezegd dat het geen informatie bevatte die de verzamelde bliken van ongeloofwaardigheid konden weerleggen of verklaren. Bovendien kan hierover nog worden opgemerkt dat het gewone witte papieren, zonder hoofding zijn. Dit politiedossier heeft onvoldoende bewijskracht. Documenten kunnen enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in deze niet het geval is. Verder gaat het nog om een attest van de gemeentelijke raad van Kirkuk over het verblijf van uw grootvader daar en kopieën van de identiteitskaart (d.d. 25/8/09) en de woonstkaart van uw tante uit Kirkuk. Deze documenten vormen geen indicatie voor uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Bagdad. Daarenboven blijkt uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Irak een hoge graad van corruptie heerst met betrekking tot het verkrijgen van documenten en dat nagenoeg alle documenten vervalst kunnen worden en zowel in Irak als daarbuiten kunnen worden aangekocht – wat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert en waardoor deze documenten op zich niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. De voorgelegde verzendbewijzen tonen enkel dat verschillende documenten vanuit Bagdad werden toegestuurd, maar hebben verder geen enkele relevantie met betrekking tot uw asielaanvraag. Het recentste verzendbewijs wijst er trouwens op dat uw grootvader eind november 2017 nog in Bagdad is geweest. Hij zou daar naast het versturen van de documenten tevens enkele andere administratieve zaken hebben geregeld (CGVS p.6). Dit is allerm minst een indicatie dat hij daar iets hoeft te vrezen. Bovendien verblijven nog verschillende andere familieleden van u in Bagdad, zonder daar concrete problemen te ondervinden (CGVS p.7). Dit zijn allerm minst aanwijzingen dat u in Bagdad zou worden gevisieerd met het oog op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Verder verwijst uw vader nog naar het feit dat uw broer en u in België geboren zijn. Hier zou steeds goed en met veel respect voor jullie gezorgd worden. Bovendien spreekt uw broer Nederlands. Uw vader ziet hier voor jullie een betere toekomst dan in Irak (CGVS p.4, 7, 9). Hierover dient te worden opgemerkt dat dit geen uitstaans heeft met uw asielmotieven en geenszins van die aard is om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Dit ressorteert niet onder het toepassingsgebied

van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de

mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio’s in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een

“ramadanoffensief” met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in

Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof

doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre uw vader aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad en hierbij verwijst naar ontvoering voor losgeld omdat jullie als een rijke familie zouden worden aanzien omwille van het feit dat jullie in Europa verbleven, dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uw vader slaagt er immers niet in hier één concreet voorbeeld van te geven (CGVS p.8). Het gaat dus om een blote bewering dewelke hij op generlei wijze weet te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

1.7. Op 13 maart 2018 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van de tweede verzoeker eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Iraakse nationaliteit en uw ouders zijn afkomstig uit Bagdad. Op 21 december 2014 hebben uw vader T. R. H. A.-B. (...) (CG 15/24786Z; O.V. 8.122.555) en moeder K. A. A. K. (...) (CG 15/24786BZ; O.V. 8.122.555) Irak verlaten naar aanleiding van bedreigingen die ze ondervonden omwille van de werkzaamheden van uw vader als goederentransporteur voor een Amerikaanse legerbasis in Bagdad. Uw broer R. T. R. A.-B. (...) (CG 17/18988C; O.V. 8.122.555) werd in België geboren op 9 november 2015 en uzelf op 5 oktober 2017.

Op 11 september 2015 kwamen uw ouders aan in België. Ze vroegen een eerste maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 19 september 2015. In het kader van deze asielaanvraag besloot het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 4 april 2016 tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over te gaan vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bij arrest van 13 september 2016.

Zonder naar hun land van herkomst te zijn terug gekeerd, dienden uw ouders op 6 oktober 2016 voor de tweede maal een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ze stelden dat de problemen die ze kenden in Irak ten tijde van hun eerste asielaanvraag nog actueel waren. Uw vader verklaarde bovendien dat uw grootvader door onbekende militieleden werd ontvoerd op 17 augustus 2016 en werd gefolterd om informatie over uw vader te verkrijgen.

Op 1 december 2016 betekende het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van hun meervoudige asielaanvraag. Op 8 juni 2017 werd deze beslissing door de RVV vernietigd. Op 18 juli 2017 betekende het Commissariaat-generaal wederom een beslissing tot weigering van inoverwegingname van hun meervoudige asielaanvraag. Op 21 november 2017 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hun beroep tegen deze beslissing.

Uw ouders hebben op 11 december 2017 in uw naam en in die van uw broer een asielaanvraag ingediend.

Tijdens jullie gehoor op 23 februari 2018 heeft uw vader verklaard dat jullie hem zouden verliezen bij terugkeer naar Irak omwille van de problematiek die hij aanhaalde tijdens zijn asielaanvragen. Verder beweert hij dat de mensenrechten en kinderrechten in Irak niet worden gerespecteerd. Hij ziet daarenboven een betere toekomst voor u en uw broer in België dan in Irak. Jullie zijn hier geboren, er werd met veel respect voor jullie gezorgd en uw broer spreekt Nederlands. In Irak lopen jullie het risico ontvoerd te worden voor losgeld wegens jullie verblijf in Europa.

Ter staving van jullie asielaanvraag werden volgende originele documenten voorgelegd: het uittreksel uit het geboorteregister van u en uw broer, een attest van de lokale gemeentelijke raad van Kirkuk over het verblijf van jullie grootvader daar, een politiedossier en twee verzendbewijzen. Tevens werden kopieën voorgelegd van de identiteitskaart (d.d. 25/8/09) en de woonkaart van de tante van uw vader.

B. Motivering

Uit de verklaringen afgelegd door uw vader blijkt dat u uw asielaanvraag grotendeels baseert op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door uw ouders. Uw vader verklaart immers dat jullie hem zouden verliezen omwille van de elementen die hij aanhaalde in zijn eigen asielaanvraag.

Er werd bij de eerste asielaanvraag besloten dat uw ouders er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet lopen. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De tweede asielaanvraag die uw ouders indienden werd niet in overweging genomen. Het beroep dat ze hiertegen indienden werd door de RVV verworpen. Bijgevolg dient te worden besloten dat u een nood aan bescherming omwille van de door uw ouders vermelde problemen, niet aannemelijk maakt.

Uw vader haalde tijdens uw persoonlijk onderhoud nog enkele zaken aan die ertoe zouden moeten leiden dat u een beschermingsstatus wordt toegekend. Zo beweert hij dat in Irak de mensenrechten en kinderrechten niet worden gerespecteerd, het onderwijs en de zorg heel slecht zouden zijn en het karakter van de mensen zou zijn veranderd. Wanneer gevraagd wordt dit alles te concretiseren verwijst uw vader onder andere naar zijn eigen asielrelaas als indicatie hiervoor. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, wordt hieraan echter geen geloof gehecht. Daarnaast verklaart uw vader dat hij hierover ook via de media te weten kwam. Zo haalt hij een voorbeeld aan van een kind dat door een docent zou zijn mishandeld in Bagdad. Uw vader kan hiervan echter niet de juiste omstandigheden weergeven en verklaart hier zelfs niet naar te hebben geïnformeerd. Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees. Van familieleden vernam uw vader tevens dat fraude, diefstal en ontvoeringen schering en inslag zijn in Irak (CGVS p.4-5, 7). Dit laatste gaat om gemeenschappelijke feiten dewelke geen uitstaans hebben met de vluchtelingenconventie en evenmin toont hij hiermee in concreto aan dat jullie hierdoor zouden getroffen worden. Het feit dat enkele van uw familieleden zich in Kirkuk zouden hebben gevestigd na een incident waarvan uw grootvader slachtoffer zou zijn geworden en dat jullie in Bagdad geen woning meer hebben aangezien uw vader vroeger bij uw grootvader inwoonde, ligt tevens in het verlengde van de hierboven besproken ongeloofwaardig bevonden asielmotieven (CGVS p.4-5, 8). Uw vader beweert immers dat uw grootvader naar Kirkuk zou zijn verhuisd na het incident waarvan hij een video-opname in zijn tweede asielaanvraag voorlegde (CGVS p.6). Het gegeven dat uw vader naar aanleiding van jullie asielaanvraag bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Ook de voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts een origineel politiedossier waarvan uw vader reeds een kopie voorlegde tijdens zijn eerste asielaanvraag (CGVS p.6). Hierover werd toen reeds gezegd dat het geen informatie bevatte die de verzamelde blijken van ongeloofwaardigheid konden weerleggen of verklaren. Bovendien kan hierover nog worden opgemerkt dat het gewone witte papieren, zonder hoofding zijn. Dit politiedossier heeft onvoldoende bewijskracht. Documenten kunnen enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in deze niet het geval is. Verder gaat het nog om een attest van de gemeentelijke raad van Kirkuk over het verblijf van uw grootvader daar en kopieën van de identiteitskaart (d.d. 25/8/09) en de woonkaart van uw tante uit Kirkuk. Deze documenten vormen geen indicatie voor uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Bagdad. Daarenboven blijkt uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Irak een hoge graad van corruptie heerst met betrekking tot het verkrijgen van documenten en dat nagenoeg alle documenten vervalst kunnen worden en zowel in Irak als daarbuiten kunnen worden aangekocht – wat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert en waardoor deze documenten op zich niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. De voorgelegde verzendbewijzen tonen enkel dat verschillende documenten vanuit Bagdad werden toegestuurd, maar hebben verder geen enkele relevantie met betrekking tot uw asielaanvraag. Het recentste verzendbewijs wijst er trouwens op dat uw grootvader eind november 2017 nog in Bagdad is geweest. Hij zou daar naast het versturen van de documenten tevens enkele andere administratieve zaken hebben geregeld (CGVS p.6). Dit is allerm minst een indicatie dat hij daar iets hoeft te vrezen. Bovendien verblijven nog verschillende andere familieleden van u in Bagdad, zonder daar concrete problemen te ondervinden (CGVS p.7). Dit zijn allerm minst aanwijzingen dat u in Bagdad zou worden geïsoleerd met het oog op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Verder verwijst uw vader nog naar het feit dat uw broer en u in België geboren zijn. Hier zou steeds goed en met veel respect voor jullie gezorgd worden. Bovendien spreekt uw broer Nederlands. Uw vader ziet hier voor jullie een betere toekomst dan in Irak (CGVS p.4, 7, 9). Hierover dient te worden opgemerkt dat dit geen uitstaans heeft met uw asielmotieven en geenszins van die aard is om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Dit resorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het

begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is

duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld

willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was

dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre uw vader aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad en hierbij verwijst naar ontvoering voor losgeld omdat jullie als een rijke familie zouden worden aanzien omwille van het feit dat jullie in Europa verbleven, dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uw vader slaagt er immers niet in hier één concreet voorbeeld van te geven (CGVS p.8). Het gaat dus om een blote bewering dewelke hij op generlei wijze weet te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van "Artikel 1A §2 van het Internationale Verdrag van Genève", van de artikelen 48/3, §§ 2, 4 en 5, 48/5, §§ 2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel en van het voorzichtigheidsbeginsel.

Wat betreft het eerste onderdeel, dat betrekking heeft op de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, zetten verzoekers concreet uiteen:

"1. Wat betreft het relaas van verzoeker :

- *Meneer bevestigt zijn verklaringen en herhaalt dat hij vreest vermoord te worden omdat hij heeft gewerkt met Amerikanen;*
- *Meneer preciseert dat hij is vertrokken naar Syrië tussen 2006/2009;*
- *Meneer heeft uitgelegd dat hij werd bedreigd en achtergevolgd;*

2.

De vorige asielaanvragen van Verzoeker worden ongeloofwaardig beschouwd.

Verzoeker wil insisteren dat, in het geval van terugkeer in Irak, hij zal geïsoleerd worden door groeperingen van islamitische strekking. Hij is beschouwd als een risicoprofiel:

** Hij heeft met Amerikanen gewerkt en hij is soenniet*

In casu, op geen enkel moment stelt Het CGVS zich niet vragen over de behoefte aan 'doeltreffende en 'niet tijdelijke' bescherming van verzoekers. (article 48/5S2 : la protection doit être effective et non temporaire)

De werkzaamheden met Amerikanen:

« Le HCR a publié en mai 2012 des Eligibility Guidelines, à savoir des lignes directrices en matière de protection internationale des Irakiens (UNHCR, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq, 31 May 2012, 212 p.: <http://www.refworld.org/pdfid/4fc77d522.pdf>). Il s'agit des recommandations les plus récentes à ce jour, celles-ci sont toujours d'application.

Ces lignes directrices contiennent des éléments que les instances d'asile doivent prendre en compte dans l'évaluation du besoin de protection internationale d'une personne originaire d'Irak. Or celles-ci indiquent qu'un grand nombre d'Irakiens constituent des « profils à risque » sous l'angle de la Convention de Genève de 1951. »

Individus associés aux autorités irakiennes, les forces de sécurité irakiennes ou les anciennes forces étrangères en Irak (ou perçus comme tels) : le HCR considère que ces individus, en fonction des circonstances du cas d'espèce, sont susceptibles d'avoir besoin de protection internationale du fait de leurs opinions politiques (imputées). Parmi ces individus, notons les groupes spécifiques suivants : les officiels et employés du gouvernement ; les anciens membres des forces de sécurité irakiennes ; les membres du Sahwa, les tribus traditionnelles et les leaders religieux et communautaires; les membres de partis politiques ; les individus affiliés au USF-I, aux gouvernements étrangers, aux ONG ou aux compagnies internationales[^] 38 37 UNHCR, UNHCR Eligibility Ouidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq, 31 May 2012, pp. 14-16: <http://www.refworld.org/pdfid/4fc77d522.pdf>.

Voy. notamment UNAMI AND OHCHR, Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq: 1 May - 31 October 2015, January 11, 2016, pp. 8-14, 27-28: <http://www.uniraq.org/imaqes/humanrights/UNAMI- OHCHR %20PQC%20Report FINAL 01%20Mav-31%20October%202015 FINAL IJan2016.pdf>; REUTERS, Exclusive: Murdered Iraq Trade Ministry Official Was about to Expose Corruption - Officials, 26 October 2015, <http://reut.rs/IN2A68o>; ALJAZEERA, ISIL suicide bombers kill dozens of Iraq soldiers. At least 25 soldiers and a

général killed as violence swells, while Iraqi troops launch push to dislodge ISIL fighters, March 1st, 2016, www.al.iazeera.com/news/2016/03/isil-suicide-bombers-kill-dozens-iraqi-soldiers-1603Q1104359730.html; IHS JANE'S TERRORISM WATCH REPORT, IED Attack Kills Ministry of Finance Employee in Iraq's Baghdad, 22 October 2015, <http://bit.ly/IMgiChv>; IHS JANE'S TERRORISM WATCH REPORT, IED Attack Kills Ministry of Construction and Housing Employee in Iraq's Baghdad, 15 October 2015, <http://bit.ly/IMAg071>; US DEPARTMENT OF STATE, 2014 Country Reports on Human Rights Practices - Iraq, 25 June 2015, <http://www.state.gov/documents/organization/236812.pdf>. (Paroles à l'Exil, Caritas, p. 16)

"Il ressort des déclarations du requérant qu'il craint d'être persécuté par des individus appartenant à une milice chiïte en raison notamment de sa collaboration passée avec les forces d'occupation américains. Sa crainte s'analyse comme un crainte d'être persécuté du fait de ses opinions politiques au sens de l'article 48/3§4,b, et §5 de la loi du 15/12/1980. " (CCE, arrêt n° 202 227 du 11 avril 2018)

Omwille van de dreigementen tegen Verzoeker, het leven voor kinderen is niet veilig. Er is geen duidelijke toekomst voor hen. Meneer en Mevrouw hebben een bijzonder profiel als soennieten in Bagdad. Ze moeten dus vluchtelingen erkend worden.

Wat betreft de achtervolging van de soennieten:

" Volgens het vluchtelingenconventie zijn de constitutieve elementen van de definitie van vluchteling de volgende :

- de gegronde vrees;

- de vervolging;

de vijf gronden: ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een sociale groep en politieke overtuiging;

- buiten het landen te bevinden;

- geen bescherming van het land kunnen invoeren ... "

"Anders dan in het Handboek legt UNHCR uit wat het verstaat onder 'specifieke omstandigheden' waarbij het louter behoren tot een bepaalde religieuze groep en voldoende element is als bewijs voor gegronde vrees. dat is in het bijzonder het geval als 'het onderzoek van de algemene politieke en religieuze situatie in het herkomstland aantoont dat er een klimaat heerst van reële onzekerheid voor de leden van de betrokken religieuze gemeenschap." (Vluchtelingenwerk.be/60 jaar Vluchtelingenverdrag)

« Le fait d'appartenir à une minorité religieuse discriminée contribue à rendre plausible le risque de passage à des actes de persécutions. » (S.BODART, 'La protection internationale des réfugiés en Belgique', p. 200)

In Irak hebben Verzoekers geen woning, geen eigendom.

Il n'est pas contesté non plus que les requérants sont sunnites. Il ressort de l'information du dossier administratif que les sunnites à Bagdad sont exposés à un risque plus élevé d'être victimes de formes de violences plus individuelles par les milices shiïtes.

(CCE 29 mars 2018, n° 201 900).

Verzoekers moeten dus vluchtelingen erkend worden. Ze lopen ook gevaar door hun religieuze overtuigingen.

Ze vallen dus binnen het toepassingsgebied van artikel 1 van de Conventie van Genève.

Wat betreft het voordeel van twijfel

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van Verzoekers, pas het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de VN meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt.

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen « sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève ; que si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même ; que dans le cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou sur la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur

l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs tenus pour certains. »

(vrije vertaling : « onder voorbehoud van de eventuele toepassing van een uitsluitingsclausule, kan de vraag die moet beslecht worden in het stadium van het onderzoek naar de geloofwaardigheid van het statuut van de vluchteling definitief samengevat worden als te weten of de verzoeker al dan niet redenen heeft om te vrezen vervolgd te worden omwille van een van de motieven die geïndiceerd worden door de Conventie van Genève; dat indien het onderzoek naar de geloofwaardigheid waartoe gewoonlijk wordt overgegaan, in de regel, een fase betreft noodzakelijk om op deze vraag te antwoorden, men moet vermijden dat deze fase de vraag zelf verbergt; dat in het geval waarin een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of omtrent de oprechtheid van de verzoeker, het uiten van deze twijfel er niet van ontheft zich infine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden die ondanks deze twijfel, voldoende kan aangetoond worden door elementen in de zaak die wel als zeker zijn weerhouden. » (zie met name VBC Vdd. 16 november 2009, RVV n° 22.144 dd. 28 januari 2009 en RVV n° 16.891 dd. 2 oktober 2008).

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

Inderdaad, « Il est possible qu'après que le demandeur se sera sincèrement efforcé d'établir l'exactitude des faits qu'il rapporte, certaines de ses affirmations ne soient pas prouvées à l'évidence... un réfugié peut difficilement "prouver" tous les éléments de son cas et si c'était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels. Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur le bénéfice du doute. »

(vrije vertaling : « Het is mogelijk dat nadat een verzoeker zich echt heeft ingespannen om de feiten die hij aanbrengt te bewijzen, bepaalde van zijn verklaringen toch niet eenvoudig aangetoond worden ... een vluchteling kan moeilijk alle elementen van zijn zaak « bewijzen » en indien dit een absolute voorwaarde zou geweest zijn, dan hadden de meeste vluchtelingen nooit erkend geweest. Het is dus vaak noodzakelijk aan de verzoeker het voordeel van de twijfel te geven. »)

(Punt 203 van de UNHCR gids)

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming : « Si l'établissement des faits et l'examen de crédibilité constitue une étape nécessaire à l'examen du besoin de protection, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même. Si un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus établis pour certains »

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekers (zie titel van voorbeeld: RVV, n° 28 972 dd. 23 juni 2009 ; RVV, n° 18.937 dd. 20 november 2008, RVV n° 27.489 dd. 19 mei 2009. Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag.

Le guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la convention de 1951 et du protocole 1967 relatif au statut des réfugiés précise que « (...) un réfugié peut difficilement «prouver» tous les éléments de son cas, et si c'était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels. Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur le bénéfice du doute. » p 52-53

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming:

« Que si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même;

Que dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ou le constat de fausses déclarations ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute ou ces fausses déclarations, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains» (60 ans de la Convention de Genève, p. 66)

In het geval, het is duidelijk dat ze bescherming nodig hebben."

Wat betreft het tweede onderdeel, dat betrekking heeft op de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, wordt het middel weergegeven als volgt:

“Het CGV5 erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus...

Het CGVS erkent (zie verslag 25/09/2017: samenvatting, p. 43/61 en p. 44/61)

(...)

« De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4§2 b van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op « situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld. » de uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben op een bepaald soort schade. » (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §32) (Arrest n° 195228 dd 20/11/2017)

In dit geval, verzoekers hebben een bijzonder profiel als soennieten in Bagdad.

" Il s'agit là, en réalité, de circonstances qui pourraient être de nature à l'exposer à une menace ciblée du fait de sa religion."(CCE, 20 novembre 2017, arrêt n° 195227)

«Le Conseil fait référence à la jurisprudence de l'Assemblée générale. Même si la violence aveugle n'atteint pas un niveau tel que tout civil courrait du seul fait de sa présence à Bagdad un risque réel de subir des menaces graves pour sa vie ou sa personne, certaines circonstances personnelles peuvent avoir pour effet d'augmenter le risque d'être victime d'une violence indiscriminée, alors même que celle-ci ne le cible pas pour autant plus spécifiquement qu'une autre personne (CCE 29 mars 2018, n° 201 900) »

A présent, après que la fin des combats contre l'EI en Irak ait été proclamé le 9 décembre dernier, qu'en est-il de ces milices chiites ?

La contribution des milices de la mobilisation populaire à la lutte anti-EI a suscité autant de fierté que d'inquiétude dans le pays. (Le Monde, 27/12/2017)

Nous assistons, comme l'écrit Madame AL-RACHID, spécialiste de la politique irakienne, auteur de « L'Irak après l'Etat islamique : une victoire qui change tout ? » Notes de l'IFRI, IFRI, juillet 2017, à une exacerbation des divisions communautaires. « La guerre contre l'EI bouleverse fondamentalement le champ politique irakien et amplifie les divisions. La nation-confession chiite, galvanisée par la guerre contre les takfiristes veut désormais s'imposer à tous, plus que jamais triomphaliste. Une culture distinctement chiite monopolise ainsi l'espace public. Ses innombrables rituels religieux, son iconographie, ses codes vestimentaires, son dialecte et son accent profondément ancrés dans le sud de l'Irak, dans la ruralité et dans la variante du tribalisme qui le singularisent, explosent et débordent jusqu'aux régions sunnites libérées. Nombreux sont les politiciens chiites de premier plan qui réclament ouvertement la propriété exclusive de l'Etat irakien, autrement dit le droit de gouverner seuls et de monopoliser tous les rouages de l'Etat et de l'appareil de sécurité au nom de la majorité démographique... (page 10)

Les effectifs miliciens sont incertains mais selon plusieurs estimations, Us compteraient une centaine de milliers de combattants répartis entre plus de 50 milices, tantôt unies et marchant comme un seul homme, tantôt incontrôlables et concurrentes. Soutenues par l'Iran dont elles reproduisent le modèle des bassidj, ces milices diffèrent entre elles du point de vue de la combattivité, de la discipline et bien sûr des effectifs et de l'armement...

Les combats contre l'EI ont ainsi provoqué un grand processus de mobilisation de la vie politique et des institutions irakiennes et, à l'échelle du Levant, l'organisation d'une véritable transhumance guerrière...(page 16)

Si cette mobilisation populaire rebat essentiellement les cartes entre les forces politiques chiites, elle n'en bouleverse pas moins les rapports de force intra-sunnites en favorisant l'ascension de nouvelles figurespolitico-armées...(page 17)

En attendant, les milices ont d'ores et déjà obtenu une reconnaissance ambiguë de leur statut Le gouvernement de Haïder AL-ABAÛI a regroupé leurs principaux chefs dans une Commission de la mobilisation populaire et leur a octroyé un budget annuel qui se chiffre à plus d'un milliard et demi de dollars. Le Parlement irakien a également voté une loi qui officialise les milices et les érige en outil de défense parallèlement à l'armée et à la police fédérale, formellement placée Sous tes ordres du Premier Ministre qui est aussi le Commandant suprême des forces armées. Cette loi leur accorde les mêmes privilèges que les militaires et les policiers...(page 18)

Qu'en est-il des sunnites :

« Ayant du mal de se débarrasser de l'accusation de sympathies pro-daech, les sunnites d'Irak se font désormais plus discrets et modifient légèrement leur nom, leur adresse ou leur accent pour passer inaperçus, bans bon nombre de régions libérées, le retour de ceux qui ont fui les combats est tributaire de la bonne volonté des chefs de milices chiites qui ont pris le contrôle...

Depuis le début de l'année 2017, les politiciens sunnites organisent des conférences à l'étranger et mobilisent des lobbies à Washington et dans certaines capitales européennes dont la France ; Us y

débattent de leur avenir politique sans pour autant parvenir à une vision commune ni à se faire accepter par Bagdad comme des interlocuteurs légitimes. Us restent aux yeux de la majorité chiite coupables de trahison et de collusion des puissances jugées hostiles telles que la Turquie et l'Arabie Saoudite et pour certains d'entre eux des terroristes. »

Dat het duidelijk is dat Verzoekers in de onmogelijkheid zijn om naar Irak en specifiek naar Bagdad terug te keren.

In Irak in overal in Bagdad in specifiek, de situatie is altijd heel problematiek.

REPORT UN ASSISTANCE MISSION IRAQ

Baghdad, 03 december 2017 - A total of 117 Iraqi civilians were killed and another 264 injured in acts of terrorism, violence and armed conflict in Iraq in November 2017*, according to casualty figures recorded by the United Nations Assistance Mission for Iraq (UNAMI).

The number of civilians killed in November (not including police) was 114, while the number of injured (not including police) was 264.

Of those figures, Baghdad was the worst affected governorate, with 201 civilian casualties (51 killed, 150 injured). Salahaddin governorate followed, with 24 killed and 60 injured, and Kirkuk had 12 killed and 28 injured. UNAMI has not been able to obtain the civilian casualty figures from the Anbar Health Department for the month of November.

*CA VEA TS: In general, UNAMI has been hindered in effectively verifying casualties in conflict areas. In some cases, UNAMI could only partially verify certain incidents. UNAMI has also received, without being able to verify, reports of large numbers of casualties along with unknown numbers of persons who have died from secondary effects of violence after having fled their homes due to exposure to the elements, lack of water, food, medicines and health care. For these reasons, the figures reported have to be considered as the absolute minimum.

Summary

Month Killed Injured

(...)

Volgens UNAMI waren er in februari 2018 195 (49 doden, 146 gewonden) burgerslachtoffers in Bagdad ingevolge terrorisme, http://www.uniraq.org/index.php?option=com_k2&view=item&id=8643:un-casualty-figures-foriraq-for-the-month-of-february-2018&Itemid=633&lang=en

Steeds volgens UNAMI waren er in januari 2018 323 burgerslachtoffers (90 doden, 233 gewonden) in Bagdad.

[http://www.uniraq.org/index.php?option=com_k2&view=item&id=8500:un-casualty-figures-foriraq-for-the-](http://www.uniraq.org/index.php?option=com_k2&view=item&id=8500:un-casualty-figures-foriraq-for-the-month-of-january-2018&Itemid=633&lang=en)

[month-of-january-2018&Itemid=633&lang=en](http://www.uniraq.org/index.php?option=com_k2&view=item&id=8500:un-casualty-figures-foriraq-for-the-month-of-january-2018&Itemid=633&lang=en)

Het betreft minimale cijfers.”

Er worden geen stukken ter ondersteuning van het verzoekschrift toegevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 20 juni 2018 maakt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuw element de COI Focus Irak “*Veiligheids-situatie in Bagdad*” van 26 maart 2018.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke

redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. De vader van verzoekers haalt de volgende elementen aan ter onderbouwing van hun aanvraag om internationale bescherming:

- hij verwijst naar dezelfde motieven die werden aangehaald in zijn eigen eerdere aanvragen om internationale bescherming; verzoekers' vader verklaart dat zij hem om die redenen zullen verliezen in Irak;
- in Irak worden de mensenrechten en kinderrechten niet gerespecteerd, het onderwijs en de zorg zouden er heel slecht zijn en het karakter van de mensen zou zijn veranderd;
- enkele van hun familieleden hebben zich na een incident waarvan verzoekers' grootvader slachtoffer is geworden gevestigd in Kirkuk; zij hebben in Bagdad geen woning meer aangezien verzoekers' vader vroeger bij hun grootvader woonde.
- verzoekers zijn in België geboren en spreken Nederlands; hier wordt steeds goed en met veel respect voor hen gezorgd; hun vader ziet in België een betere toekomst voor hen dan in Irak.

2.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekers een aantal documenten hebben voorgelegd aan de asiel-diensten in het kader van hun verzoek om internationale bescherming (CGVS, map 1, stuk 17, map met 'documenten').

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

- Verzoekers leggen een kopie neer van een uittreksel uit het register van de geboorteakten van de tweede verzoeker, opgemaakt door de gemeente Brasschaat. De Raad stelt vast dat nergens wordt betwist dat tweede verzoeker in België werd geboren.

- Wat betreft het neergelegde origineel politiedossier, een kopie van een attest van de gemeentelijke raad van Kirkuk, een kopie van de identiteitskaart van de tante van verzoekers, een kopie van de woonstkaart van de tante van verzoekers uit Kirkuk en de kopieën van verzendbewijzen, verwijst de Raad naar de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratief dossier: *“Ook de voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts een origineel politiedossier waarvan uw vader reeds een kopie voorlegde tijdens zijn eerste asielaanvraag (CGVS p.6). Hierover werd toen reeds gezegd dat het geen informatie bevatte die de verzamelde blijken van ongeloofwaardigheid konden*

weerleggen of verklaren. Bovendien kan hierover nog worden opgemerkt dat het gewone witte papieren, zonder hoofding zijn. Dit politiedossier heeft onvoldoende bewijskracht. (...) Verder gaat het nog om een attest van de gemeentelijke raad van Kirkuk over het verblijf van uw grootvader daar en kopieën van de identiteitskaart (d.d. 25/8/09) en de woonkaart van uw tante uit Kirkuk. Deze documenten vormen geen indicatie voor uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Bagdad. Daarenboven blijkt uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Irak een hoge graad van corruptie heerst met betrekking tot het verkrijgen van documenten en dat nagenoeg alle documenten vervalst kunnen worden en zowel in Irak als daarbuiten kunnen worden aangekocht – wat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert (...) . De voorgelegde verzendbewijzen tonen enkel dat verschillende documenten vanuit Bagdad werden toegestuurd, maar hebben verder geen enkele relevantie met betrekking tot uw asielaanvraag. (...)”

2.4.2.3. Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de inhoud van de voorgelegde documenten op zich niet kan overtuigen en dat bovendien hun bewijswaarde relatief is om de redenen hierboven uiteengezet. Ze volstaan op zich dus niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, volstaan om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen.

2.4.2.4. Blijkens de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat:

1) verzoekers' aanvraag om internationale bescherming grotendeels op dezelfde motieven is gebaseerd als deze die werden aangehaald tijdens de aanvragen om internationale bescherming ingediend door hun ouders. Bij de eerste aanvraag om internationale bescherming werd besloten dat de ouders van verzoekers niet hebben aangetoond dat zij in Irak een gegronde vrees voor vervolging koesteren of dat zij er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. De tweede aanvraag om internationale bescherming werd niet in overweging genomen. De Raad heeft het beroep tegen deze beslissing verworpen. Om die redenen dient te worden besloten dat verzoekers' nood aan bescherming omwille van de door hun ouders vermelde problemen, niet aannemelijk is.

2) de vader van verzoeker zijn bewering dat in Irak de mensenrechten en de kinderrechten niet zouden worden gerespecteerd, dat het onderwijs en de zorg heel slecht zouden zijn en het karakter van de mensen zou zijn veranderd, niet afdoende concretiseert. Hij verwijst in de eerste plaats naar problemen die verband houden met zijn eigen vluchtrelaas, waarvan reeds werd besloten dat hier geen geloof aan kan worden gehecht. Hij verwijst ten tweede naar een voorbeeld dat hij via de media te weten kwam, doch hij kan niet de juiste omstandigheden weergeven van dit incident en hij heeft hier ook niet naar geïnformeerd, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees. Ten derde stelt hij dat fraude, diefstal en ontvoeringen schering en inslag zijn in Irak. Dit betreffen echter gemeenschappelijke feiten die geen uitstaans hebben met de Vluchtelingenconventie, noch toont hun vader hiermee in concreto aan dat zij hierdoor zouden getroffen worden.

3) de verwijzing naar een incident waarvan verzoekers' grootvader slachtoffer werd, waarna hun familie zich in Kirkuk heeft gevestigd, en de verklaring dat zij dus ook geen woning meer hebben in Bagdad aangezien zij vroeger bij hun grootvader inwoonden, tevens in het verlengde ligt van de reeds besproken ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven. Het aanhalen van bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid;

4) het gegeven dat verzoekers in België geboren zijn, dat eerste verzoeker Nederlands spreekt, en de opmerking dat zij in België een veel betere toekomst hebben dan in Irak, geen uitstaans heeft met hun vluchtmotieven en niet van aard is om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Dergelijke elementen ressorteren niet onder de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

2.4.2.5. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals weergegeven in de motieven van de bestreden beslissingen en die hierboven worden samengevat, steun vinden in het administratief dossier, alsook pertinent en correct zijn.

Verzoekers slagen er middels in hun verzoekschrift niet in om de verschillende motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter in gebreke blijven.

Wat betreft het eerste en het derde motief, bevestigen verzoekers de verklaringen van hun vader en herhalen zij dat hij vreest te worden vermoord omdat hij heeft gewerkt met de Amerikanen. Zij wijzen er tevens op dat hun vader is vertrokken naar Syrië tussen 2006 en 2009 en dat hij heeft uitgelegd dat hij werd bedreigd en achtervolgd. Verzoekers verwijzen naar en citeren passages uit de *“Eligibility Guidelines”* van mei 2012 en een rapport van Caritas om te benadrukken dat hun vader omwille van de werkzaamheden met Amerikanen in Irak een vrees voor vervolging koestert. Omwille van de dreigementen tegenover hun vader, is hun leven ook niet veilig in Irak. Er is geen duidelijke toekomst voor hen.

De Raad wijst er nogmaals op dat de commissaris-generaal bij zijn beslissingen van 4 april 2016 de ouders van verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd omdat aan het voorgehouden vluchtrelaas – dit zijn de bedreigingen die ze ondervonden omwille van de werkzaamheden van verzoekers’ vader als goederentransporteur voor een Amerikaanse legerbasis in Bagdad – geen enkel geloof kon worden gehecht. Deze beslissingen werden bevestigd door de Raad bij arrest nr. 174 582 van 13 september 2016. Naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag op 6 oktober 2016 neemt de commissaris-generaal op 14 juli 2017 beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissingen worden bevestigd door het arrest nr. 195 247 van de Raad van 21 november 2017.

Het arrest van de Raad van 13 september 2016 omvat de vaststelling dat het voorgehouden vluchtrelaas van de ouders van verzoekers ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest. Onderhavig beroep kan niet worden aangewend om terug te komen op de beoordeling van het vluchtrelaas van verzoekers’ ouders. Verzoekers beperken zich overigens tot het louter opnieuw aanhalen van de reeds als ongeloofwaardig bestempelde vluchtproblematiek, namelijk dat hun vader bedreigingen ontving door zijn werkzaamheden *“met de Amerikanen”*. Het louter vasthouden aan de eerder afgelegde verklaringen kan hoe dan ook geen ander licht werpen op de voormelde vaststelling.

Wat betreft het tweede en het vierde motief, stelt de Raad vast dat verzoekers hier niet op ingaan in hun verzoekschrift. Zij stellen louter dat er geen *“duidelijke toekomst”* voor hen is in Irak en dat zij er *“geen woning, geen eigendom”* hebben. Hiermee kunnen op geen enkele wijze afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen.

2.4.2.6. Verzoekers benadrukken ten slotte dat hen de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend omdat hun ouders *“een bijzonder profiel als soennieten in Bagdad”* hebben. Zij lopen dus gevaar omwille van hun religieuze overtuiging. Dienaangaande verwijzen verzoekers naar rechtsleer en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad merkt op dat uit de beschikbare landeninformatie inderdaad, zoals correct in het verzoekschrift wordt aangegeven, blijkt *“dat soennieten in Bagdad grotere risico’s lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door sjjiitische militieën”*. Uit deze informatie blijkt echter niet dat soennieten actueel in Bagdad het voorwerp zijn van groepsvervolging (Aanvullende nota CGVS, ‘COI Focus’: *“Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”*, 26 maart 2018, p. 33-34). Het loutere gegeven soenniet te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Verzoekers dienen dit in concreto aannemelijk te maken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas van hun ouders, blijven verzoekers hier in gebreke. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat zij louter omwille van het feit dat zij soenniet zijn, dreigen te worden vervolgd in Bagdad.

2.4.2.7. De Raad besluit dat verzoekers de hierboven besproken pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, niet weerleggen. Deze vermelde motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekers, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kunnen genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de *Iraqi Security Forces* (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS

uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstrede gebieden langs de grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De stad Kirkuk en nabijgelegen olievelden vielen eveneens terug in handen van het centrale gezag. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister Haider Al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat, gezien de verklaringen van hun vader met betrekking tot hun plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 20 juni 2018 en dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde 'COI Focus', "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 26 maart 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die werd bijgebracht door de verwerende partij kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat ISIS zich nog nauwelijks bedient van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Daar staat tegenover dat het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Verder is niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen in 2017, in

vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een “*ramadanoffensief*” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. Deze tendens zet zich in 2018 ook nog voort.

Uit de landeninformatie kan verder niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet meer tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS kwam in 2017, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en werd steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geïsoleerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in heel 2017 en de eerste maanden van 2018 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al

zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals hoger reeds werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt wel degelijk een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, wat niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR *Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar daar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige

bedreiging van hun leven of hun persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers' betoog in hun verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Verzoekers citeren uit een artikel van Le Monde van 27 december 2017 en geven cijfers weer van het aantal burgerslachtoffers als gevolg van terreuraanslagen in Irak en/of Bagdad tussen november 2012 en februari 2018, opgesteld door de United Nations Assistance Mission for Iraq (UNAMI). Zij benadrukken dat er in Bagdad in januari 2018 nog 323 burgerslachtoffers vielen in Bagdad en in februari 2018 195. Bovendien betreft het slechts minimale cijfers.

De Raad merkt op dat niet wordt betwist dat er zich in Bagdad nog terreuraanslagen, gepleegd door ISIS, voordoen en dat daarbij verschillende (burger)slachtoffers vallen. Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat dit gegeven in rekening werd gebracht. Zoals reeds vermeld, blijkt hieruit dat niet alleen het aantal incidenten in Bagdad sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie in 2014 tot 2016, maar ook de zwaarte van de aanslagen. Deze tendens zet zich ook verder in 2018. Het aangehaalde persbericht en de aangehaalde cijfers van UNAMI kunnen deze conclusie niet wijzigen. Daarenboven dienen ook diverse andere, objectieve elementen te worden meegenomen in de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. Zoals gesteld, werd bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad terdege rekening gehouden met het gegeven dat er zich nog aanslagen voordoen alsook met de impact van het geweld in Bagdad op het dagelijkse leven van de burgers.

2.5.2.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoekers omwille van hun individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omdat zij specifiek worden geïdendeerd dan wel omdat in hun hoofd een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Van een verhoogd risico kan, bijvoorbeeld, sprake zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat verzoekers een groter risico lopen dan andere burgers op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De Raad herinnert eraan dat de persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen in het kader van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet niet van dezelfde aard kunnen zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzen naar hun "*bijzonder profiel als soennieten in Bagdad*".

Nogmaals wijst de Raad erop dat uit de landeninformatie, aangebracht door de partijen, weliswaar blijkt dat soennieten een groter risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, maar niet dat soennieten in Bagdad het voorwerp uitmaken van groepsvervolging. Het enkele gegeven dat verzoekers soenniet zijn, is dus niet voldoende om een reëel risico op ernstige schade vast te stellen.

Hierbij dient nog in acht te worden genomen dat uit het voorgaande blijkt dat voor verzoekers geen aan hun religie verbonden concrete problemen werden aangehaald. Aldus zijn er in hoofd van verzoekers evenmin concrete aanwijzingen dat zij louter omwille van hun soennitische geloofsovertuiging of deze van hun ouders specifiek worden geïdendeerd.

Verzoekers brengen verder geen persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstig bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde blijkt niet dat er in het geval van verzoekers zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de vader van verzoekers op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hun vader uitgebreid de mogelijkheid de vlucht-

motieven van verzoekers uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, wat hij ook heeft gedaan, heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, en werd hij bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Voor zover verzoekers de schending aanvoeren van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 is dit onderdeel van het middel onontvankelijk aangezien zij verzuimen om uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissingen zou worden geschonden.

2.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende september tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES